

Små skolor och stor politik

Insändare till Ulricehamnstidningen

- Man kan inte föra över elever från centralorten t ex till Marbäck, ty "de som bosätter sig i centralorten gör detta för att ha nära till service"; säger Birgit Andersson (fp) som utformat förslaget. "Vi som har valt att bo på landet får vara beredda på att ta konsekvenserna av att elevunderlaget minskar" säger hon.

Uppenbarligen har skolväsendet här missat den viktiga uppgiften att lära henne hur landet fungerar, t ex att vi alla är beroende av areella näringar - bl a jord- och skogsbruk. Det innebär att folk får bosätta sig där de behövs och kan försörja sig, dvs ofta i glesbygd. De har inte därför frivilligt valt bort den samhällsservice de behöver. Samhället som helhet har ett stort intresse av att någon odlar och tar vara på det som växer och betar på marken, och det finns därför ingen anledning att landsbygdens invånare ska diskrimineras. De betalar skatt liksom andra och har rätt till samma service som andra. Men Birgit Anderssons politik innebär att den enskilde får skylla sig själv när han är så dum att han tar jobb där de finns.

Bo Högborn kommenterar de föreslagna skolnedläggningarna i UT 19/1 med att "kostnaden för en landsortselev torde också vara betydligt högre än för en elev i centralorten".

Han undviker naturligtvis att nämna att kommunerna just därför via skatteutjämningsystemet får ersättning av staten för dessa merkostnader, högre bidrag desto fler glesbygdsbarn. Detta är ett uttryck för insikten att samhället har ett egenintresse av att landsbygden hålls bebodd och odlad, och att de som gör detta inte ska fördrivas och svältas ut av kortsynta kommunalmän.

Så får t ex Ulricehamns kommun 2,2 milj kr i bidrag just för skolskjutsar och små skolor. Det är inget kommunens skattebetalare står för, och inget som behöver betalas genom sänkt kvalitet i kommunens övriga verksamhet. Dessa statliga pengar mellanlandar endast på kommunens konto, men när glesbygdsbarnen har flyttat, t ex pga skolnedläggningar, då kommer inte heller några statliga pengar. Noll besparing men sämre service och sämre livskvalitet i kommunen. Så länge pengarna finns kvar kan man ju använda dem till annat än glesbygdsbarn.

Andersson och Högborn vinklar och mörklägger efter bästa förmåga. Ambitionen är tydlig: om man gör det än mer oattraktivt och obekvämt att bo på landet, ökar priserna på mark, fastigheter och bostäder i centrum, vilket tilltalar dem som äger dessa tillgångar, och röstar efter den egna plånboken. Det är bara att läsa på Ulricehamns Sparbanks hemsida: "*Affärsidén var att bygga bostadsrätter för miljonbelopp - i en stad där de ofta såldes för 10 000:- - En bra grej tyckte vi*"

En sådan affärsidé kräver naturligtvis att kommunen ställer upp, t ex genom att utarma glesbygden och lägga ned skolor, för att fylla de nya bostäderna med boenden som kan betala miljonbelopp för att ha nära till service. De som inte har råd får skylla sig själva.

Elevunderlaget i kringorterna minskar, men inte p g a någon naturlag, utan genom medveten planering och uteblivna motåtgärder från kommun, banker och företag. Många får betala för denna utveckling, men ett fåtal tjänar bra. Gissa vem!

Ulf Brånell